

ի նոյն, Ա. 8, 9:

Եւ ի Գործս առաքելոց ի դ. Ժ. հմ. 33 ասէ, « ԶՅիսուս՝ որ ի Նազարեթէ, զոր էօծ Աստուած հոգւով Սրբով եւ զօրութեամբ »:

Եւ ի Յովհաննու ասէ. « Զի զոր Աստուած առաքեաց, զլանան Աստուծոյ խօսի. զի ոչ եթէ չտրուի տայ Աստուած զհոգին՝ Հայր սիրէ զՈրդի, եւ զամենայն ինչ ետ ի ձեռս նորա »: Գ. 34, 45:

Յայսմ ամենայնի յայտնապէս նըկարագրի թագաւորութիւն եւ քահանայութիւն Քրիստոսի յաւիտեան: Ըստ այսմ է եւ բան սրբազան հօրն Պօսուէի յասելն իւրում. « Յառաջագոյն ետես զնա Վաւիթ՝ եւ երգեսց զնա գեղապանծ եւ անհամեմատ օրինակաւ: Բազում անգամ միտ եղեալ զիսուս որդւոյ իւրոյ Սողոմոնի հօջակել, ահա անգէն նորա հայր հոգւովն, եւ ի հիացման եղեալ՝ տեսանէր զմն գերագոյն փառօք եւ իմաստութեամբ քան զՍողոմոն: Տեսանէր զՄեոսիայի բազմեալ յաթոռ հաստատութեան առաւել քան զարեւ եւ զլուսին: Տեսանէր իմաստահալ առաքիւք նորա զամենայն ազգս, եւ զամենեւին օրհնեալ ըստ խոստմանն եղեւոյ առ Աբրահամ: Եւ ի վեր ես կորոզութեամբ կռեալ զմիտս՝ տեսանէր զնա ի վաշեութիւն սրբոց յառաջ քան զարուեսակ ծնանելով յաւիտեանից ի ծոցոյ հօր իւրոյ, քահանայապետ մշտն ընաւոր, որում ոչ այլ որ յաջորդէ. եւ ոչ ինքն ումեք յաջորդեալ. անցեալ նստի քահանայապետ ոչ ըստ կարգին Ահարօնի, այլ ըստ կարգին Մէլքիսէկի, կարգ նորահրաշ անծանօթ օրինաց անտի: Տեսանէր զնա նստեալ ընդ աջմէ Աստուծոյ, հայելով ի բարձանց երկնից, արկեալ առ պատուան դանօք տոյցն զթշնամիս իւր »:

Հիացեալ Վաւթի ընդ չքնաղ տեսարանն, այլ յաջմէ լինի ի փառաց որդւոյն. եւ Տէր իւր կոչէ զնա՝ Ա. հասար, երես. 317:

Ութերորդ՝ են եւ այլ եւ այլ նկարագրութիւնք երեւելի հանգամանաց անձին Քրիստոսի, զորս Վաւթ յընծալով երգէ յեթեմանսուն եւ միերորդ գումասաղմասարանի իւրում թէ. « Աստուած զիրաւունքս արքայի սուր, եւ զարգարութիւնքս որդւոյ թագաւորի »: եւ այլն որ զլինի, համար 1-20:

Արդ՝ զնկարագրական ժարգարէւթի Վաւթի ոչ կարէաք իմանալ. եթէ էին այնք խօսեցեալ վասն Քրիստոսի Փրկչին մերոյ, քանզի իբազումս յայնցանէ երեւի զի Վաւթ նկարագրեալ է ի դէմս իւր կամ որդւոյ իւրոյ Սողոմոնի, եւ թէ Քրիստոս ինքն, առաքեալք նորա եւ վարդապետք եկեղեցւոյ ոչ էին վըկացեալ զայնցանէ նշանակեալ ի Քրիստոս. մանաւանդ զի եւ զբազումս յայնցանէ առեալ էին Հրէայք վասն գալտեան Մեոսիային եւ թագաւորելոյ նորա որ ի հօրց անտի նոցա ալլինկալիւր, մանաւանդ ի ժամանակին յոր ծնաւ Յիսուս, վասնորոյ չը կարէ որ տալ զայնս Վաւթի, կամ որդւոյ իւրոյ Սողոմոնի:

(Շարունակելի)

ՀԱՒԱՏՔ ԵՒ ՅՈՅՍ

Ո՛հ, ինչպէս մարտի եւ Աստուծոյ արժանի առանց դարձուածոց սրտի նաւիրումը ՅԻՆԵՆՈՆ

Արդ վախոյուր զմեզ քու Աստուծմէդ, ըսէ տղան թէ վախնայ իր հօր վրէժխնդրութենէն, հայր մը վրէժ չը խնդրէր՝ այլ կը պատժէ. իր բարկութիւնը՝ իր սուած հարուածոյն պէս

արագ է, իր սէրը միայն յաւիտենա-
կան: Առաջին պատուիրանը չէ. «Եր-
կիր ՚ի Տեառնէ մինչեւ ցոտհումն եւ
ցարհաւիրս» այլ «Արեւոյնս զՏէր
Աստուած քո յամենայն սրտէ քու մէջ»:
Անգութեանքուն կը թողում անգութ
կարծիքը, և իմ բնութենէն ծնունդ ա-
ռած չարեաց ծանրութեան տակ ըն-
թանալով կը դիմեմ առ այն որ ըսաւ.
«Եկայք առ իս ամենայն աշխատեալք
և բեռնաւորք և ես հանդուցից զձեզ»:
Արեւներուն Աստուածն, մարդոց Ա-
բարիքը, թշուառաց ապաւէնը մարդ-
կոյին աղգին բռնակալ չէ:

Աստուած իմ, Հայր իմ, ընդունէ
այս հոգին որ խաւարի ծոցէն առ քեզ
բարձրացաւ, այս միտքը որ քո ըյտդ
կը փնտռէր, այս խորհուրդը որ կը
փափաքէր զքեզ բմբռնելու, և այս սիր-
տը որ կը համարձակէր զքեզ սիրելու.
Դուն զիս չը պիտի պատժես ճշմար-
տութիւնը փնտռելուս համար, զիս
չը պիտի պատժես քո բարի ըլլալը հա-
հաւատարմուս համար, երբ բնութեան
մէջ համայն տարերք քոյդ բարութեան
վրայ կը խօսին:

Ինչպէս պիտի կարենամ հաւա-
տալ քոյդ յաւիտենական վրէժխնդ-
րութեան, երբ կը աեսնեմ որ Արեւը
իմ գլխուս վրայ կը փայլի, դաշտերը
հունձքերով կը ծածկին, և քոյդ աջ
իմ առջեւ կը սփռէ այն դանձերը, ու
րոց անսրժան էի. ինչ որ մեղացս մէջ
ինձ չուղեցիր՝ երկրաբարչ կիրքերէն
հեռանալուս առեն յինէն պիտի զա-
նամ. մեղապարտ էի և ինձ պարգե-
ցիր անհուն վայելչութիւններ, տկար
էի և չուառ և դուն յիս ներշնչեցիր
գերբնական զգացում մի որ զիս առ
քեզ կը կռէր: Չար մարդիկ զքեզ ի-
րենց պէս չար ըրին, դժ իք, ասոր
չուանք, քաւութիւն դատապարտու-
թիւն աղաղակեցին, ևս անոնց խօս-

քերուն շատ հաւատք չէի ընծայեր.
բայց ո՞վ Աստուած իմ, ՚ի քեզ ոչ պի-
տի հաւատք ընծայեցի:

Ինձ կրտէին թէ դուն սոսկալի ես,
բնութիւնը ինձ կրտէր որ դուն բա-
րերար ես, իմ սրտիս ձայն և խղճիս
նախազգացումը ինձ կրտէին որ դուն
ողորմած ես և զթած, անոնք զքեզ
սակաւներուն Աստուած կը կռէին,
և օրումն ասաղ, որ իր լոյսը և արգա-
տաւորութիւնը իր շուրջ դարձող քը-
սան ինն աշխարհաց վրայ կը հեղու,
ինձ կրտէին թէ դուն տիեզերաց Աս-
տուածն ես. Գո թագաւորութեանդ
սահմանը անձուկ կը գծէին, ես չեմ
կրնար ոչ սահմանը բմբռնել եւ ոչ
վախճանը մտածել, Գո պատուէրներն,
ո՞վ իմ Աստուած, վրէժխնդրութիւնն
կը նզովին, դուն վրէժ պիտի լուծես:

Խեղճ մահկանացուի մը հրաման
կրնեն իր թշնամիները սիրելու, զքեզ
արհամարհող որդը պիտի ջախջախես,
իմ մտացս անկարողութենէն և հան-
ճարոյս ունայնութենէն առ իմ առնե-
լով զիս մշտնջենաւորապէս պիտի պա-
տժես: Ինչպէս կատարելութիւնը տը-
կարութեան անաշուտ պիտի ըլլայ, ինչ
պէս բարութիւնն զճման անողք պի-
տի ըլլայ, մեծ վայելչութիւնն աշխար-
հիս փլատակաց վրայ դժոխք և տան-
ջանք պիտի չուայէ, յորս բարութեան
միայն կը հանդիպիմ:

Էմիլ Մարիէ

Թարգ.

Զատար Մ. Համբարձումեան,

Ուսումնարան:

Երեսնամեակ: